

Lov og Evangelium

Nr. 4

APRIL 2009

45. årgang

Kong Josia og reinsinga av templet

Av Ragnar Opstad

«Aldri før hadde det vore nokon konge som han, nokon som på den måten hadde vendt om til Herren av heile sitt hjarta og heile sin hug og av all si makt, slik heile Moselova krev. Og etter han stod det ikkje fram nokon som han» 2Kong 23:25. (Les gjerne heile avsnittet 22:1-23:26!)

Tenk å få eit slikt ettermæle!

Josia sitt forhold til lovboka

Josia var berre åtte år gammal då han vart konge. I 2Krøn 34:3 står det at han søkte Gud i det åttande året av styringstida si, altså 16 år gammal. Ti år seinare, i det attande styringsåret, då han var i ferd med å setja i stand templet, fann øvstepresten Hilkia – nærast tilfeldig – lovboka. Dette var eit eksemplar av dei fem Mosebøkene, som altså ikkje var i bruk, så vi skjønner at det var ei mørk tid. Det er det også i landet vårt. Heller ikkje her er «lovboka» i bruk, for vi veit at det ikkje står i vår makt å oppfylle dei ti Guds bod, så vi får forhalda oss til evangeliet. Hans Adolph Brorson seier det slik:

*Hva hjelper det vi vet:
Du døden for oss led.
Når vi ei står mot satans verk,
i troen frisk og sterk?*

Då kongen fekk høyra lovboka opplese for seg, reiv han sund kledda sine. Han kom inn i vekkjing og let seg



Kong Josia og lovboka

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfsnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufleten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Sara Heian, Fossnes-
veien 13A, 3160 Stokke.
Mobil 938 49 087 – E-post: sara@heian.se
Bankgiro: 3000 22 26193
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

døma av Guds ord. Han såg både sin eigen og folket sin tilstand. Lova vart så lese opp for alt folket.

Reinsinga av templet

Resultatet vart at ein sette i gang arbeidet med å reinsa templet og få ut alt det som ikkje høyrde heime der. Og det var mykje. Det som skulle vera Guds bustad, hadde blitt eit avguds-tempel.

Det står at Josia reiv ned husa der dei som dreiv tempelutukt heldt til, noko som følgde med Astarte-dyrkinga.

Det er trist å lesa at også kong Salomo hadde medverka til at Astarte-dyrkinga hadde gripe slik om seg (2Kong 23:13).

Vi er Kristi tempel

No lærer Guds ord at kvar og ein som høyrer Herren til, er hans tempel der han vil bu i vårt hjarta. Våre lemer er Kristi lemer. Kva fører så du og eg inn i dette templet? Vi gjev vel ikkje rom for ureine tankar, tankar som i Herrens augo er jamgodt med tempelutukt, syndige tankar som vil ha Kristi lemer til å gjera synd? Korleis brukar vi tunga? Kva opnar du opp for og slepp inn gjennom augo og øyro?

Når Carl Olof Rosenius er inne på desse tinga, konkluderar han slik: «Gjør intet som det ikke ville sømme seg for Herren Jesus å gjøre!»

Josia rydda også ut dei små husgudane. Om dei er det sagt at «vi ofrer på deres alter hver gang bekymring, griskhet, ukjærlighet og grettenskap og annet slikt får makt i et hjem. Disse

husguder er ikke de minst farlige for et Guds barns trosliv».

Herrens budskap til sitt folk

Profeten Jeremia har dette å seia til Guds folk på den tida – og til alle tider: «Høyr Herrens ord, heile Juda, de som går inn gjennom desse portane *for å tilbe Herren*. Så seier Herren, Allhers Gud: Betra vegane dykkar og gjerningane dykkar! (...) De stel, slår i hel, driv hor, sver falskt og brenner røykjelse for Ba'al og fylgjer andre gudar, som de ikkje kjenner. Og så kjem de og stig fram for mitt åsyn i dette huset som er kalla med mitt namn, og seier: Vi er frelste! – og så vil de framleis gjera alt dette avskyelege!» (Jer 7:2-3+9-10).

Skal vi få vekkjing, trur eg den må byrja med Guds folk. *Vi* må omvenda oss frå syndene våre, syndene mot dei ti boda. Dei gjeld framleis! (Vi finn dei godt utlagde i «Pontoppidans forklaring»).

Er synda blitt *synd* for oss? Det er berre når synda blir *synd* at nåden blir *nåde*.

Då Josia ville få bort alt avgudsvesen til det aller minste, vart det openberra kor mykje det fanst i alle krokar. Alt dette var ei frukt av at han ikkje ville bryta brodden av Guds ord.

Reinsinga av vårt tempel

Har du prøvd å reinsa ditt tempel for den skjødesynda som er deg så kjær? Då har du kanskje erfart at det maktar du ikkje? Ja, du *vil* knapt! I så fall er det ei rett erfaring – så langt! Om det seier Rosenius: «Kraften til å overvinne det onde, eier intet menneske i seg selv. (...) Men Ordets anvisning er denne: Gå først til Jesus, be om nåde – og så skal det siden bli råd også mot *syndens makt*».

Ein kan av og til mest få ei kjensle av at det å vera ein stor syndar er noko fortienstefullt, som på ein måte gjev meg adgang til Guds nåde. For har eg mykje synd, ja, så har eg bruk for nåde. Og så finn ein trøyst i «evangeliet» *på grunn* av si synd.

For den som er av sanninga, er det nettopp synda som gjer det vanskeleg å tru Guds nåde. Det er først når ein

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, april 2009

Kong Josia og reinsinga av templet. Av Ragnar Opstad	side 1
Nytt fra Moldova. Av Per Bergene Holm	side 4
Vår arv vi kjennes ved. Av Jan Bygstad	side 5
Vår tunge. Av Erling Ruud	side 6
Den farlige kritikkysken. Av Ingar Gangås	side 7
På lite nær... Av Lars Fossdal	side 9
Mens vi venter på Jesu gjenkomst (III). Av Per Bergene Holm ...	side 11
Født til seier. Av Erling Ruud	side 13
Gud høyrer bøn! Av Dag Rune Lid	side 16
Bønneemner	side 17

Nytt fra Moldova

Av Per Bergene Holm

Den politiske situasjonen i Transnistria er meget ustabil. Landets ledere kjenner seg presset av omverdenen og strammer grepet.

Den dagen jeg reiste hjem fra siste besøk, 24. november i fjor, ble sønnen til Natalia og Vladimir Moser, Boris, som arbeider i et større privat firma, arrestert. Deres egen leilighet ble også ransaket av politiet. De var ute etter penger. Anklagene går ut på at Boris har fått penger under bordet og at disse overføres til familien gjennom besøk fra utlandet. Familien Moser er ikke den eneste som har opplevd utpressing den siste tiden.

Politiet krevde løsepenger for å slippe Boris fri. Foreldrene solgte

bilen og leiligheten hans, og klarte å skaffe tilveie nesten 40.000 USD. Men da det var betalt, fikk de beskjed om å betale dobbelt så mye. De kunne jo bare selge sin egen leilighet og de som tilhører den lutherske kirken, var beskjeden de fikk!

Boris sitter i varetekt i en kjeller-celle med dårlig luft, har gått ned 20 kilo, plages med astma og er alvorlig syk.

Natalia og Vladimir har gjort alt de kan for å hjelpe, kjenner seg truet og er helt maktesløse overfor myndighetene.

Vær med å be for familien Moser og den hardt prøvede lutherske kirken i Moldova!

L&E

går i gang med tempelreinsinga at ein får sjå kor bunden og hjelpelaus ein er – og kor dårleg det står til. Då er det godt å få høyra og sjå at berginga ligg utafor meg – i ein stedfortredar.

Til deg som kjempar og strir, ja gjerne fell i same synda igjen og igjen, du veit mest ikkje om du kan tru Guds nåde, slik du er, til deg har Rosenius dette å seia: «Syndenes forlatelse gjelder alle synder, ikke bare tenkte og oppdiktede, men virkelige, ikke bare små, men også store, ikke bare

håndens og tungens synder, men også hjertets og tankenes, ikke bare forbige, men også de nåværende. Og som Luther så dristig sier: 'Ikke bare de overvundne og avlagte synder, men også de som ennå er sterke og mektige i meg'».

Får evangeliet innta vårt hjarta, er det iallfall mi erfaring at då misser synda si makt. Då blir det skapt ei ny lyst til å leva for Herren og til ikkje å gjera Den Heilage Ande sorg.

L&E

Vår arv vi kjennes ved

Av Jan Bygstad

«...da vi har en så stor sky av vitner omkring oss...» Heb 12:1-2

Overskriften er hentet fra tittelen på Bo Giertz hyrdebrev han skrev til menighetene i Göteborg stift etter at han var blitt utpekt til biskop i 1949. Hyrdebrevet har omfang som en liten bok, og er nå kommet ut i nytt opplag i Danmark. I boken gir biskop Giertz en gjennomgang av tre viktige epoker i kirkehistorien: Oldkirken, reformasjonen, og 1800-tallets vekkelse. Hver av disse tre perioder har gitt oss en arv det er livsnødvendig å ta vare på. Dette ser Bo Giertz som et pastoralteologisk program for sin bispegjerning. Arven fra fedrene er styrken for fremtiden.

Det kan være nyttig å stanse opp for Bo Giertz snart 50 år gamle hyrdebrev. Uaktuelt er det såvisst ikke blitt. På mer enn ett nivå stemmer ordene om å kjennes ved sin arv, til ettertanke. For det første lever vi i en kultur som i økende grad blir historieløs. Denne glemsel preger også kirke og kristenliv. Og når den blandes med allmenn frykt for ikke å følge med tiden, å være «up to date», forklarer dette hvorfor også kristen-Norge er i ferd med å bli døgnfluenes marked. I sørgelig grad opplever vi at mange søker å «finne opp» kristendommen på ny. En vil belære apostler og profeter fordi en lever i den hovmodige overtro at vår tids er-

kjennelser når så meget lenger enn åpenbaringen i Guds ord gjør.

For det andre har det alltid vært slik i kirkens historie at fornyelse har sprunget ut av at en vendte tilbake til kildene. I første rekke gjelder dette en tilbakevending til en ny besinnelse på Den Hellige Skrift, der Skriften får spille rollen som kritisk overlys til alt kirkelig arbeid og alle kristelige påfunn, i stedet for bare å bli lest og anvendt i den grad en kan bruke den til legitimering og overbygning over det vi holder på med. Men dernest dreier det seg også om en takknemlig gjenoppdagelse av våre fedre i troen. Hver av de tre epoker i kirkens historie Bo Giertz tar for seg i sitt hyrdebrev, har gitt sitt særskilte bidrag til det en kan kalle vår kirkes skatt. At det på hver sin måte også hefter utilstrekkelighet og skrøpeligheit ved fedrene og disse epoker, betyr ikke at vi er berettiget til å kaste det hele over bord. Hva måtte vi ikke da gjøre med oss selv og vår tids menighets- og kristenliv! Vi har i stedet all grunn til å be med Hans Adolph Brorson: «Kom, gi oss samme lys og kraft som fedrene har hatt»!

Når vi i vår kirke, sammen med hele den vestlige kristenhet, opplever en dyp og gjennomgående krise, innebærer det at veien til fornyelse ikke ligger i at vi kaster større eller mindre deler av arvesølv over bord. Men at vi i stedet leter det fram fra sine ned-

Vår tunge

Av Erling Ruud

En mann lå for døden. Han hadde levd ensomt de siste årene. Dobbelt ensom og bitter fordi det var noen som hadde spredd et dårlig rykte om ham. Folk trodde på ryktet, og mange viste åpent at de regnet ham for et dårlig menneske.

Da det ble kjent at han lå for døden, ble det alvor for han som hadde satt ut dette ryktet. Han gikk derfor til ham og ba om tilgivelse. Den døende var villig til å tilgi. Men han ba mannen om først å gjøre ham en liten tjeneste. «Tøm denne dunputen ut gjennom vinduet!» Han gjorde som den syke sa, og de så begge hvordan dunene fløy til alle kanter. Så sa den syke: «Nå er det bare én ting til jeg vil be deg om: Vil du nå samle inn igjen alle dunene og fylle dem i puten igjen?»

«Jamen, det er jo helt umulig!» innvendte den andre.

«Ja», sa den syke. «Jeg kan nok tilgi de ordene du sa om meg. Men nå forstår du sikkert selv at de aldri kan gjøres usagt eller tas tilbake».

Har vi fått ilden til å bre seg, kan ingen angerens tårer slukke den. På samme måte kan et ord aldri gjøres usagt om vi angrer aldri så mye. Hvert ondt ord, hvert sårende ord, hver bakvaskelse, hvert ondt rykte, tenner en ild som vokser. Derfor skaper den så mye vondt blant menneskene.

«Også tungen er en ild. Som en verden av urettferdighet står tungen blant våre lemmer. Den smitter hele legemet og setter livshjulet i brann, og selv blir den satt i brann av helvete» (Jak 2:6).

*Fra andaktsboken «I lyset»,
Lutherstiftelsens forlag, 1939*

støvete gjemmer for å blankpusse det og gi det hedersplassen tilbake. Veien til fornyelse har aldri bestått i å finne på «noe nytt». Derfor sier Skriften: «Så sa Herren: Stå på veiene og se til. Spør etter de gamle stier. Spør hvor veien går til det gode, og vandre på den! Så skal dere finne hvile for deres sjeler» (Jer 6:16).

Slik er det at en arv som er død, fordi en ikke er åndsbeslektet med den, alltid vil kjennes som en klamp om foten. Mens en levende arv derimot, vil virke fornyende og livgivende i møte med de utfordringer nye tider stiller oss overfor. På slike premisser blir arven fra fortiden den beste utrustning for fremtiden.

FBB-nytt 33, 3/1996

Den farlige kritiksyken

Av Ingar Gangås

«Derfor, den som mener seg å stå, han se til at han ikke faller!»

1Kor 10:12

Kritikksyke er som gift. Det er stor forskjell på retthaveri og kjærlighet til sannheten. Vi er kalt til å kjempe for sann lære og veilede til et godt og sunt kristenliv – «sannheten tro i kjærlighet» (Ef 4:15). Men negativ omtale av andre forpester luften og er til stor skade i Guds rike. Det er til ingen nytte for den som omtales, og fører snart til kulde og frafall hos kritikeren.

Omsorg ble til kritikk

Hvor mange er ikke blitt liggende etter på veien fordi en ble mer opptatt av de andres synder enn selv å leve rett med Gud? Omsorgen for andre ble vendt til kritikk og dømmesyke.

Det startet kanskje med et oppriktig ønske om å være til hjelp. Frafall og verdsliggjøring ble påpekt. Men formaningene til å vende om ble ikke tatt imot. Skuffelsen gikk over til uvilje mot dette mennesket. Nøden for at vedkommende måtte komme til sannhets erkjennelse og bli frelst fra sin villfarelse, ble gradvis vendt til forømmelse og hat.

Sakte men sikkert skjedde det en forandring i ens eget hjerte. Kjærligheten forsvant, og det ble mer og mer negativ omtale av andre. I takt med dette vokste selvsikkerheten og selvgotheten fram i ens eget hjerte.

Hovmot står for fall

Rosenius skriver om hvor farlig hovmodet og kritikksyken er, når han i Romerbrevskommentaren omtaler forholdet mellom hedningene og Israels barn (Rom 11): «Jødene var naturlige grener i det edle oliventreet (v. 24). Det var de som først og fremst hadde del i pakten med Abraham. Og likevel, når de falt i egenrettferdighet og vantro, var det ingen ting som kunne hjelpe dem, verken det at de var arvinger fra den utvalgte stammen, eller deres herlige gudstjeneste og mange offer. Gud forkastet dem likevel, som avbrutte grener. Pass da på, du som kom fra et vilt oliventre, men ble innpodet i treet med roten de en gang tilhørte, at ikke din stolthet og selvsikkerhet skal føre samme dom over deg, så du også blir saget av og forkastes!»

Gud står de stolte imot

Rosenius fortsetter: «Dette er jo en alvorlig formaning som apostelen gir de første kristne. Da forstår vi hvor forferdelig farlig det er når vi be-

Stevne

Randaberg Forsamlingshus
Kristi Himmelfartsdag
21. mai kl. 11 og 19
Gunnar Soppeland
(gjestetaler)

«For med den dom som dere dømmer, skal dere selv dømmes, og med det mål dere måler, skal dere selv bli tilmålt. Hvorfor ser du flisen i din brors øye, men bjelken i ditt eget øye blir du ikke var?»

Mat 7:2-3

gynner å vurdere oss og vår kristendom opp mot andre som åpenbart sporer av, eller er falt. Da siger egenrettferdigheten inn, og vi er blitt bedre enn andre. Kanskje det ikke akkurat er jødene vi 'måler oss' mot, og føler oss bedre enn. Det kan være andre villfarne mennesker, eller til og med brødre i troen, men som vi synes har mindre kunnskap og tro enn vi selv har. For det er slik det foregår. Dette er ikke bare den verste, men også den farligste synden. Vi kan få nåde og hjelp for alt annet ondt, hvis vi bare får nåde til å leve i en fattig og våken ånd, og i troen holder oss ved nådestolen. Men selvsikkerhet og egenrettferdighet står så skarpt i strid med nåden, og gjør at Gud selv blir vår motstander. 'For Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde' (1Pet 5:5). Og når Gud står imot noen, er det forbi med dette mennesket, uansett hva det måtte forsøke seg med – hvis det da ikke på ny ydmyker seg under Guds veldige hånd».

Under samme dom

Når vi ser på de andres fall og verdslige liv, står vi i fare for å glemme vår egen fattigdom. Det er farlig å

vurdere de andre mot oss selv, og glemme at alt er av nåde. Da kan det fort ende med forferdelse. «Derfor er du uten unnskyldning, du menneske, hvem du så er som dømmer. For i det du dømmer en annen, fordømmer du deg selv. Du som dømmer, gjør jo selv det samme. Vi vet at Guds dom, i samsvær med sannheten, er over dem som gjør slikt. Men du, menneske, som dømmer disse som gjør slikt, og selv gjør det samme – mener du at du skal unnfly Guds dom?» (Rom 2:1-3).

Vi er alle under Guds dom. Målestokken er Guds ord. Overfor Ordet må vi alle kapitulere. I møte med Jesus blir nåden stor. Hos den som lever i syndenes forlatelse næres trangen til å leve i lyset og ha omsorg for sin neste.

Hat vendt til kjærlighet

Saulus var en kritiker som fnyste av hat mot de kristne. Han var ukjent med nåde og tilgivelse. Så møtte Gud ham. Han ble omvendt. Guds nåde ble åpenbart for hans hjerte. Hatet ble vendt til kjærlighet. Guds nåde ble stor, ja størst midt i all hans egen fattigdom og svakhet (2Kor 12:9). Kjærligheten til brødrene var tent. Omsorgen for det frafalne Israel sprenget på: «Brødre, mitt hjertes ønske og min bønn til Gud for dem er at de må bli frelst» (Rom 10:1). Hemmeligheten var Guds nåde. Den hadde smeltet isen. Men det betydde ikke at han ikke kunne formane og irettesette. Tvert imot! Men nå var det kjærligheten som drev ham.

Stå fast i striden, men pass deg for selvgodhet og kritikkpsyke!

På lite nær...

Av Lars Fossdal

Det er Asaf som bruker slike ord om seg selv i Salme 73. Han har vært igjennom en svært vanskelig tid. På lite nær var hans trinn glidd ut.

Rik tjeneste

Asaf var fra Levi stamme. Disse hadde i oppgave å hjelpe prestene under gudstjenesten, samt å undervise folket i Loven. Han var også profet og salmedikter. Han har skrevet 11 av salmene i Salmenes bok (Sal 73-83). Asaf var også svært musikalsk. David hadde satt ham, sammen med to andre, til å lede tempelmusikken.

Asaf sto i en rik og meningsfylt tjeneste for Herren. Herren var hans «gode del». Leser vi i Det gamle testamente om Asafs samtid, ser vi at det også da var vanskelige tider for Guds barn. Men Herren var med, både ved sitt ord og ved sin gjerning.

Gikk de ugudelige vel

Men så kom Asaf i stor fare. Han begynte å se på de ugudelige, på dem som levde borte fra Herren. Han så at det gikk dem vel. De var uten lidelser og nød, de ble ikke plaget slik som han. De ugudelige var hovmodige og stolte, ja, de talte til og med Gud imot uten at Gud straffet dem. Dette ble en stor anfektelse for ham. Han ble selvmedlidende og ble fristet til å vende Herren ryggen.

Det som var vondt for ham, var at han, som levde i syndenes forlatelse og holdt seg fra det onde (v. 13), ble plaget hele dagen. Hver morgen kom til ham med tukt (v. 14). Det syntes å være forgjeves å tro på Gud og holde seg fra det onde. Hvorfor skulle han ha det så tungt her i livet? Hvor ble det av Guds velsignelse over hans liv? Var Gud imot ham? Var ikke de uomvendte under Guds forbannelse?

Hvordan skal det gå til slutt?

Han prøvde å forstå hvorfor det var slik (v. 16), men han fant ingen forklaring. Men en dag han går inn i Guds helligdommer (Guds ord), får han se noe: «På glatte steder setter du (Gud) dem. Du lot dem falle, så de gikk til grunne» (v. 18).

Da skjønner han at når et menneske ikke vil la seg drive til omvendelse og frelse, får det «vokse» slik det selv vil. Det finner sitt liv her i tiden. Det er likt blomsten som vokser opp så rank og fin, men plutselig en dag er visnet og borte.

Guds barn formes i prøvelser

Annerledes er det med Guds barn. De ledes av Gud med tanke på at de en dag skal stå frelste i himmelen for tid og evighet.

Satan, Guds fiende, prøver å hindre Guds barn i å nå himmelen. Han vil

*Tap ikke motet du kjære,
for så er det dyreste tapt!
Gud har en lekse å lære,
hvert menneskebarn han har skapt.*

*Bakom de tyngende gåter
og skjebnens forvirrede lek
er det én vilje som råder.
En visdom som alltid vet vei.*

*Vi skal kun bie og bede,
og bede og bie på ny.
Når solen er aller lengst nede,
da bær det mot morgengry.*

*Det kors som har tynget din nakke,
kan bli til din rikeste sang.
Og da kan det skje du vil takke,
for det som du gråt for en gang.*

Svend Rehling, 1948, Sb 474

binde dem i pengekjærhet, egoisme, sladder, falsk fromhet og kjærlighet til verden. Gud vet dette, og han må derfor sende sine barn i prøvelsens ild, for å rense deres tro. Dette gjør Gud ved å sende kors og trengsler av forskjellig slag i deres vei. Da renses slagget ut av troen og gudsforholdet. De troende drives til Ordet og får se at de er elsket av Gud. Ved troen på Jesus er de hellige og ulastelige for Gud.

Tilflukt til Herren

Da sier vi med Asaf: «Når jeg har deg, har jeg ikke lyst til noe på jorden»

(v. 25). Det er kjennetegnet på et sant og rett gudsforhold. Da er vennskapet med Gud viktigere, enn det å få nyte hans gode gaver.

Gud sparte ikke Asaf for nye prøvelser og ydmykelser. Nå holdt han seg til Herren og sa: «Vansmekter enn mitt kjød og mitt hjerte, så er dog Gud mitt hjertes klippe og min del for evig. For se, de som holder seg borte fra deg, går til grunne, du utrydder hver den som faller fra deg i hor (utro). Men for meg er det godt å holde meg nær til Gud. Jeg setter min lit til Herren, Israels Gud, for å fortelle alle dine gjerninger» (v. 26-28).

Kom tilbake!

Har du glidd bort fra Herren? Har du stirret deg blind på motgangen du har møtt i livet? Du ble harm på Herren og valgte å gli bort fra ham. Da har fristeren nådd sitt mål med deg. Nå venter deg bare en evig pine. Det var et dårlig valg du tok, og du kommer til å angre det i all evighet.

Lidelsene, ydmykelsene og trengslene var kjennetegn på at Herren elsket deg og ikke ville slippe deg (Heb 12:6), men for å bevare deg i det rette forhold til ham.

«I dag, om du hører hans røst, så forherd ikke ditt hjerte».

Kom tilbake til Herren! Han vil være ditt gode her i tiden, og siden skal du få full velsignelse i himmelen.

Mens vi venter på Jesu gjenkomst (III)

Av Per Bergene Holm

1Tes 5

Det er åpenbart at tessalonikerne har ventet Jesu snarlige gjenkomst, men når nå flere av de troende allerede er døde før Jesus har kommet, har de begynt å undre seg over når Jesus kommer igjen, og de har kanskje sendt spørsmålet med Timoteus.

Apostelen Paulus gir imidlertid det svaret Skriften alltid gir, at det ikke nytter å spekulere over tider og timer, av den enkle grunn at det ikke er åpenbart for oss. Jesu gjenkomst er uventet og kan ikke beregnes på forhånd, slik en tyvs ankomst heller ikke kan forutsees. Tyven kommer alltid uventet. Slik også med Herrens dag.

Jesu kommer igjen nettopp når verdensmenneskene aller minst venter ham, og heller ingen annen nød eller ulykke, men tvert imot sier: Fred og ingen fare! Da kommer Jesu gjenkomst lik en brå undergang over dem.

Selve undergangen kommer derimot som veer over en fødende kvinne. Når veene starter, vet hun at fødselen er uunngåelig. Nå skjer den. Slik også med de uomvendtes undergang. Når Jesu gjenkomst er der med de straffedommer den innebærer over verden, er undergangen og dommen uavvendelig. Da er det for sent.

Men slik er det ikke for de troende. De trenger ikke å frykte for Jesu gjenkomst, heller ikke for det faktum at

Jesu kommer i den time de ikke venter ham. Jesus kommer aldri ubeleilig for et Guds barn, slik en tyv kommer. For en kristen er ikke i mørket, han har intet å skjule, intet han først må ordne. Han lever jo til enhver tid i et åpent og fortrolig samfunn med Jesus, hvor alt er oppgjort og intet er gjemt. Derfor kan Jesus komme til enhver tid.

Legg merke til hvordan apostelen vender spørsmålet om tider og tidspunkt til et spørsmål om alltid å være rede til å møte Jesus. Det er det vi som kristne skal være opptatt av, ikke unyttige spekulasjoner.

Dere er alle lysets barn og dagens barn

Et Guds barn har gått over fra mørke til lys, fra satans makt og til Gud. Lyset og dagen er evighetslivet. Det har den troende allerede her og nå begynt å leve. Han hører dagen og lyset til, han hører evigheten til, det som skal opprinne i full klarhet ved Jesu gjenkomst. Da først er en kristen i sitt rette element. Allerede her og nå har han begynt å leve dette nye livet.

Natten og mørket råder i denne verden, men vi hører ikke til her og har ikke vårt hjemland her. Vi har vårt hjemland i himmelen, og derfra venter vi Jesus som frelser. Jesus kommer derfor ikke som en tyv, men som vår

bror som henter oss hjem til seg, der vi egentlig hører hjemme.

Ved troen på Jesus er jeg himmelborger. Men det forplikter også, jeg er skyldig å leve i samsvar med det livet jeg har. «La oss derfor ikke sove som de andre, men la oss våke og være edrue». Å sove innebærer å slå seg til ro i denne verden og livet her, det som hører mørket og natten til. En kristen kan ikke det, for han har våknet opp og har begynt et nytt liv i lyset og dagen. Han er ikke lenger beruset av denne verdens synd, men har våknet opp og blitt edru.

«De som sover, sover jo om natten. Og de som drikker seg drukne, er drukne om natten». Søvn og beruselse hører natten til. Den som sover og er drukken, det vil si har sitt liv i denne verden og lar seg beruse av synden, han gjør det fordi han hører natten til. Her møter vi samme skarpe tale som hos apostelen Johannes (1Joh 3:8-10). En kan ikke samtidig høre dagen og lyset til, og ha sitt liv i synden og verden. Det er uforenlig.

En kristen har våknet opp fra syndesøvnen og synderusen. Han har latt seg rense i Jesu blod og hører nå dagen til. Livet i lyset og dagen hører ikke sammen med rus og søvn. Det er et nytt liv vi er frelst til.

Men det betyr ikke at vi unngår fristelsen til et liv i synden og verden. Så lenge vi er i denne verden, er vi i fiendeland, og den onde skyter fristelsens og motløshetens piler mot oss, for igjen å få oss i sin vold.

La oss stå iført troens og kjærlighetens brynje med håpet om frelse som hjelm!

Djevelen søker å felle oss på flere måter, og vi trenger derfor også en allsidig rustning, så vi kan stå oss mot hans piler. Her møter vi bare det vi har å forsvare oss med, ikke noe angrepsvåpen. Og igjen møter vi troen, kjærligheten og håpet apostelen nevnte i de to første kapitlene.

Troens og kjærlighetens brynje

Både Luther og Rosenius holder fram at brynjen i rustningen er livets rettferdighet, den kristnes nye liv og ferd i tro og kjærlighet. Djevelen setter inn på å få oss felt og bli liggende igjen på veien, overvunnet av vantro og synd.

Hvordan kan troen være min brynje? Jo, når jeg tror det evangeliet forkynner om frelsen i Jesus, at jeg alt her og nå for hans skyld er et Guds barn og borger av himmelen, at jeg allerede er født av Gud og har begynt evighetslivet, fører det også til at jeg lever i samsvar med det jeg tror. Djevelen vil ha mine øyne og mitt sinn bort fra evangeliet, få meg til å vende blikket mot synden og verden, tenke og leve som om jeg hører synden og verden til. Da gjelder det å væpne seg med den tanke at vi er ferdige med synden og verden. Der troen er levende, fører den med seg at du innretter deg etter det du tror. Apostelen Jakob taler om å se inn i frihetens fullkomne lov og bli ved med det, så jeg ikke blir en glemsom hører, men gjerningens gjører. Å tro og

Født til seier

Av Erling Ruud

En kristen er en som seierer. I Johannes Åpenbaring kalles alle de frelste: De som seierer. Ved omvendelsen fødes en seierherre. Og beviset på at vi er født av Gud, ligger i at vi seierer, «for alt det som er født av Gud, seierer over verden» (1Joh 5:4).

Derfor fødes en kristen til kamp. Seier kan det jo bare tales om der det er kamp. Og kampen gjelder verden. Gud stiller oss i frontstilling til verden.

Har du fått satan til fiende, og kjenner du at han på alle vis prøver å friste deg og lenkebinde deg, er du kommet inn i Kristi kamp. For satan er denne verdens fyrste, og kampen mot hans fristelser var Jesu første skritt på seierens vei for oss.

Er du begynt å kjenne – selv om det bare er av og til – at du hater synden og alt det onde og urene omkring deg, er seierens liv begynt i deg.

Og er du kommet dit, at du har møtt din største fiende i ditt eget delte, onde, urene og selvgode hjerte, er du allerede kommet langt i kampen. For da kjenner du fienden.

Du skal aldri mangle kraft til seier i denne kampen, hvis du bare daglig tar åpen frontstilling mot verden. For kampen mot verden er Kristi kamp. Og Kristus har allerede vunnet seier over denne verdens fyrste. På korset!

*Fra andaktsboken «I lyset»,
Lutherstiftelsens forlag, 1939*

regne med det evangeliet forkynner meg om min stilling som Guds barn og himmelborger, er et vern mot djevelens fristelser til synd og til å finne meg et liv i denne verden.

Da synger jeg som Brorson: *«Nu er jeg Gud i vold, tross slangen tusenfold! La ham kun stå og se meg gå med frihets purpurkledning på! Hvor gjør det godt i bryst å følge Jesu røst på sannhets sti, alt ondt forbi, til himlens sorgenfri! La verden seg ei bille inn ennå engang å få meg blind! Nei, nei, den vei til pølen går jeg ei! Nei, jeg er*

kjøpt for dyre til å prøve syndens lykkespill, jeg blåser ad den lokkemat og ser til himlen glad.» Slik taler troen.

Overfor menneskers angrep, hån, spott, synd og ondskap, er kjærligheten vår brynje som gjør oss uskadelige. La gå at andre vinner ytre seier over oss, la gå at vi lider urett og menneskelig talt trekker det korteste strået. Men der vi ikke gjengjelder ondt med ondt, men med det gode, der har vi seiret. Der har ikke mørket og natten fått oss i sin vold, men lyset og

dagen har seiret. Kjærligheten verner deg mot denne verdens ondskap, hat, fiendskap, splittelse og partier «så dere kan være uklanderlige og rene, Guds ulastelige barn midt i en vrang og forvendt slekt. Dere skinner blant dem som lys i verden» (Fil 2:15).

Med håpet om frelse som hjelm

Håpet beskytter hodet. Jeg er fristet til å tenke og regne med det jeg ser for mine øyne, men håpet retter sinn og tanker mot det usynlige, får meg til å regne med den virkelighet jeg ikke ser.

Når striden blir hard og tung, og vi lett kan miste motet, er håpet om frelse det som skal beskytte oss mot mismodige tanker og motløshet. Håpet gjør at den troende ikke regner så mye med det han ser, de kår han nå har, den trengsel han erfarer, men retter blikket mot det han har i vente, arven og lønnen der framme. Det gir nytt mot og nye krefter til å holde ut i lidelser, motgang og forfølgelser.

Det som her ser ut som nederlag, det er i evighetens lys seier. I håpets lys blir mye annerledes. Det som ser stort ut, det som roses og menneskene søker, hvordan blir det i evighetens lys? Tap og skarn og noe som skal forgå. Men det som her ser smått ut, livet med Jesus og den troende flokk, det blir stort.

Troen, kjærligheten og håpet er alt sammen uttrykk for at den kristne væpner seg med den tanke at han er ferdig med synden og verden, at han hører himmelen til og jager mot den,

koste hva det koste vil. Han hører Gud og evigheten til og lever som en himmelborger, tross alle fristelser og all motgang.

For Gud bestemte oss ikke til vrede, men til å vinne frelse

Alt apostelen nevner i dette brevet, det skrives med tanke på Herrens dag, Jesu gjenkomst til dom og frelse. Jesus døde ikke for oss for at vi skulle bli i døden, i synden og mørket. Nei, Gud hadde helt andre tanker for oss, at vi skulle bli frelst ved vår Herre Jesus Kristus. Så mist ikke motet, hold ut og lev med Jesus!

Den som lever i troen på Jesus, han lever med ham, om han våker, det vil si lever her i verden, eller om han sover, det vil si er død i troen på Jesus – og han skal leve med Jesus når han kommer igjen. Døden forandrer intet.

Det gjelder at vi formaner hverandre og oppbygger hverandre, slik at vi blir ved i troen, vandrer i kjærlighet og ikke mister håpet av syne.

Apostelen fortsetter med noen konkrete formaninger og oppmuntringer til de troende:

Vi ber dere, brødre, at dere verdsetter dem som arbeider blant dere

Til alle tider har mange vært fristet til å ringeakte dem som er satt til å våke over deres sjeler, til å formane og rettlede dem. Det fikk Moses og mange av profetene erfare, og med tiden skulle apostelen Paulus også få

erfare mye av det. Det er ikke tale om å være ukritiske, men om å akte dem høyt som i sannhet virker og arbeider for at de troende skal bli bevart i troen, kjærligheten og håpet. Hold fred med hverandre! sier apostelen. Det er åpenbart at noen er fristet til å opponere og skape splittelse.

En sann forstander har ikke det samme å si til alle, og til enhver tid. Noen trenger irettesettelse, fordi de ikke skikker seg rett som kristne. Andre trenger oppmuntring og trøst, fordi de er mismodige. Andre trenger hjelp fordi de er svake. Det er mange ulike åndelige sykdommer i den troende forsamling. Det er som et stort sykehus, og den som tjener der, må dele Guds ord rett, men overfor alle trenger han tålmodighet, slik at han ikke gir noen opp, men stadig holder fram Guds ord.

Se til at ikke noen gjengjelder ondt med ondt

Vi har allerede nevnt hvor viktig det er å leve i kjærlighet, ikke å la seg beseire av det onde, men overvinne det onde med det gode. Det gjelder i første rekke blant de troende, men dernest overfor alle.

Vær alltid glade! Be uten opphold! Takk for alt!

Her beskrives tros livet for oss. Det har sin glede i Herren, sin hjelp hos Herren, sin rikdom i Herren. Derfor kan det alltid glede seg, derfor har det alltid en å vende seg til i bønn, derfor

kan det takke for alle ting, for alt må tjene den til det gode som elsker Gud.

Utslokk ikke Ånden! Ringeakt ikke profetisk tale, men prøv alt, hold fast på det gode

Guds Ånd får rom i våre hjerter gjennom Guds ord. Vi formaner i Skriften til å høre hva Ånden sier til menighetene gjennom den profetiske tale til irettesettelse, formaning, trøst eller oppbyggelse.

Alt hos meg skal prøves på Guds ord. Og det er nettopp dette den profetiske tale gjør når den kaster sitt lys inn over mitt liv, som i sendebrevene i Åpenbaringsboken. Da er det noe som ikke holder prøven, noe som må overgis i anger og bot. Bare det skal få leve som Herren vedkjenner seg, det gode skapt av ham selv.

Hold dere borte fra all slags ondt. Må han selv, fredens Gud, hellige dere helt igjennom

Den dag kommer aldri her i tiden, at vi kan si til oss selv: Nå er alt vel, nå har jeg ikke mer å strekke meg etter, nå er jeg slik jeg vil være. Nei, jeg står stadig i kamp, stadig strekker jeg meg ut mot lyset og dagen, stadig har jeg som kristen en trang til å bli Jesus mer lik, enda litt mer våken, enda litt mer tro, enda litt mer kjærlig. Det er også apostelens bønn for de troende. Når dette skjer med en kristen, befestes han i Guds nåde. Da er han gjenstand for Jesu frelsende gjerning (v. 24).

Forts. i neste nummer

Gud høyrer bøn!

Av Dag Rune Lid

Då Jesus døydde på Golgata kross, rivna forhenget som skilde det aller heilagste frå det heilage, ovanfrå og ned. Kva vitnar det om? Vegen var opna for syndaren til himmelen ved Jesu blod. Men det vitnar også om at i namnet hans har den truande fått ei oppe dør inn til Guds farshjarte. I Jesu mektige namn skal ein truande få lov å brette ut si naud for han som har all makt i himmel og på jord.

Ludvig Hope seier: «Bøn er vegen Gud har opna for oss menneske inn til seg sjølv. På den vegen kan me finna og eiga krafta som gjer den veikaste til ein helt. Me kan med stor frimod halde fast på trøysta som er guddommeleg sanning, at bøn er den største kraft gitt oss av Gud». Det vitnar om kva kraft Gud har gitt sine gjennom bøn.

Syt ikkje for noko

Då Jesus snakka med sine om bøn, slik det står omtala i Matteus 6, fortel han dei om korleis den himmelske Far føder fuglane under himmelen, og så seier han: – Er ikkje de mykje meir enn dei?

Så fortel han så fint om korleis himmelens Gud kler liljene på marka på forunderleg vis – finare enn kong Salomo i all si prakt. Så seier Jesus: «Men kler Gud såleis graset på marka, det som står i dag og i morgon vert kasta i omnen, skal han då ikkje mykje

meir kle dykk – de lite truande?» (Mat 6:30).

Så konkluderar Herren med å seie: «Difor skal de ikkje syta og seia: Kva skal vi eta? eller: Kva skal vi drikka? eller: Kva skal vi kle oss med? For alt slikt søker heidningane etter. Men Far dykkar i himmelen veit at de treng alt dette» (Mat 6:31-32).

Velsigning som svar på bøn

Jesus seier: Heidningane som ikkje har nokon himmelsk far, spør slik: Kva skal me kle oss med, kor skal me få maten frå. Men Guds born skal få rekne med hans faderomsorg i alle ting. «Ver ikkje bekymra», seier han. Difor skal de heller ikkje syta for morgondagen. Vår himmelske far vil også ta seg av den. Har du sett din lit til han, kjem du aldri på skam. I bøn skal Guds barnet få tale med Gud om alle ting.

Når himmelens Gud har slik farsomsorg for sine, kan ein tenkje: Kva er då vitsen med å be? Lagar ikkje Gud alt til det beste for sine uansett? Hans Erik Nissen skriv: «I livet med Gud er ikke alt logikk. Der ber vi om at Gud skal gjøre det han gjør. Det henger sammen med at Gud vil binde oss til seg og sin vilje. Han vil skjenke oss sin velsignelse som svar på bønn».

Tenk det! Gjennom bønensamfunnet med Herren, vil Herren binde oss til seg. Han vil at me skal vere avhengige

Bønneemner

- Boris Moser i Moldova, sønn til Natalia og Vladimir, som sitter fengslet uten lov og dom
- Misjonsarbeidet i Moldova, som anklages for politisk agenda
- Menighetene i Moldova, som preges av usikkerhet og fraflytting
- Bibelskolen på Fossnes og søkningen til neste skoleår
- Guds ord må bli til vekkelse og frelse, på bibelskolen, her heime og på misjonsmarken
- Gud må drive arbeidere til sin høst

av han i eitt og alt. Han vil at den truande skal vere hjelpelaust avhengig av han. Når vi då får oppleve at Gud svarar på bøn – kva då? Jau, då skapar det takk og lovprising i hjarta.

Får han lov?

Slik er det med frelsa i Lammets blod, og slik er det også i vandringa med Herren. Han vil gjerne ta seg av oss i alle ting, vaske føtene våre, reinse syndesår, stelle med oss og føre oss på sine vegar. Får han lov til det i ditt liv?

Får du og eg gå vår eigen veg, ja då vel me ikkje å gå Guds veg. Difor må Gud ofte føre sine inn i naud og smerte – Kvifor? For at du og eg skal få vårt hjarte retta på han.

I Hebrearbrevet 12:1 står det: «Så lat oss derfor, etter di me har så stor ei sky av vitne ikring oss, leggja av alt som tyngjer...» Slik ville Herren at me skulle gjere det. Korleis ville han at det

skulle skje? «Med augo feste på Jesus». Med augo feste på Ordet og lovnadene.

Gud nytta nauda

Kva skjer når blikket vårt vert festa på han? Då veks trua og tilliten til han, til Ordet, til lovnadene. Då misser ein trua og tilliten til seg og sitt. Men for at du og eg skal løfte blikket dit, sender han oss inn i naud på ymse vis – nettopp for å dra oss til seg.

For ei tid sidan var det mange vanskelege ting med det eg arbeidde med i ulike prosjekt. Då var det eit ord som tala sterkt til meg frå Jes 41:10, og det har fylgt meg ved fleire høve gjennom livet. Der står det: «Ver ikkje redd, for eg er med deg! Sjå deg ikkje ottefull ikring, for eg er din Gud! Eg styrkjer deg og hjelper deg og held deg oppe med mi rettferds høgred hand». →

Er det ikkje nettopp det ein har så lett for: å sjå seg ottefull ikring. Men det er når otten og nauda bankar på døra at du og eg får behov for Herren. Då har du ikkje noko anna plass å gå med di naud. Trur du Herren høyrer når hans born ber. Ja, ver du sikker. Han høyrer det minste bønesukk. Før du har forma det med leppene dine, er det høyrte i himmelen.

I gullskåler

Kva som skjer i himmelen med bøna bedt i Jesu namn, det kan me lese om i Johannes Openberring: «Ein annan engel kom og stod attmed altaret. Han hadde eit røykjelsekar av gull. Og han fekk ei stor mengd røykjelse som han skulle leggja til bønene frå dei heilage, på gullaltaret framfor trona. Og røyken frå røykjelsen steig frå handa åt engelen opp for Gud saman med bønene frå dei heilage. Og engelen tok røykjelsekaret og fylte det med eld frå altaret, og kasta han på jorda. Då kom det tore-drøn og røyster og lyn og jordskjelv» (Op 8:3-5).

Dei truande sine bønner er samla i gullskåler på gullalteret framfor truna. Slik vert bønner bedt i Jesus namn samla i himmelen – gjerne i ringe kår her på jord, i ei mørk stove,

på kne framfor omnen, i løa eller ved kontorpulten. Det er mest ikkje råd å fatte det, men slik seier Skrifta det er.

Dei som har greie på det, seier at etter grunnteksta går det fram i v. 3-4 at røykjelsen som vart gitt til engelen (frå Gud), kjem som ei hjelp til dei heilage sine bønner. Asschenfeldt-Hansen seier i kommentarverket Gullgruben: «Det står egentlig at røkelsen skulle legges til de helliges bønner som en hjelp fra Gud. Dette uttrykker den fine tanken at Gud vil selv gi styrke til de helliges bønner med tanke på forestående trengsler».

Anden oss til hjelp

Dette talar Bibelen også fint om i Rom 8:26: «Og her kjem òg Anden til hjelp for oss i veikskapen vår. For vi veit ikkje kva vi skal be om slik som vi burde gjera det. Men Anden sjølv går i bøn for oss med sukk som det ikkje finst ord for».

Kva verknad hadde dei heilage sine bønner? «Og engelen tok røykjelsekaret og fylte det med eld frå altaret, og kasta han på jorda. Då kom det tore-drøn og røyster og lyn og jordskjelv» (Op 8:5).

Det flyttar fjell. Det verkar jordskjelv i syndarhjartho. Det skapar vekking og nytt liv. Gud grip inn og gjer det umoglege mogleg. Når ein ser kva bibelen talar om bøn i Jesu namn, ja då byrjar hjarte å undra seg – tenk: Vesle meg skal få be til den allmechtige Gud!

(Nr. 2 i serien på 5 om «Bøn i Jesu namn»)

www.josafat.no

SOMMER- ARRANGE- MENTENE



Norsk
Luthersk

Lekmannsmisjon

2009



Utfyllende informasjon:
Bibelskolen på Fossnes, 3160 Stokke,
Tlf. 33 33 89 00, www.nll.no, e-post: post@nll.no

Hovedsommerskolen på Fossnes i Vestfold 8. - 12. juli

Talere:

Sigbjørn Agnalt, Lars Fossdal,
Ingar Gangås og Asger Jensen (DK)

Påmelding og informasjon:
Sara og André Heian

Mob.tlf. 938 49 087 / 411 01 223

Påmeldingsfrist m /stemmerett: 1. juli



Gjestetaler:
Asger
Jensen (DK)

Barne- og ungdomsleirer på Fossnes og ved Farris 26. - 28. juni

Barneleir, Fossnes, t.o.m. ferdig 6. kl.

Denne leiren blir på Bibelskolen på Fossnes. Barn under skolealder må ha med seg noen voksne.

Påmelding: Martin Fjære, tlf. 979 89 427

Ungdomsleir ved Farris, f.o.m. ferdig 7. kl.

Ungdomsleiren er på et leirsted ved Farris i Vestfold

Påmelding: Reidar Heian, tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526

Sommerskole på Laberget i Nord-Trøndelag 30. juli - 2. august

Talere:

Per Bergene Holm, Hans Erik Nissen (DK)
Karl Notøy og Bjørn Valde

Påmelding og informasjon:

Ingar Gangås, Furustua,
7690 Mosvik, tlf. 74 06 46 50,
Mob. 901 51 234, epost: ingang@c2i.net

Av plass-
hensyn, vær rask
med påmelding!



Gjestetaler:
Hans Erik
Nissen (DK)

Unge og eldre er hjertelig velkomne til samling om Guds ord !

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!


Bibelskolen på Fossnes

Hos deg er livets kilde!

Hvor dyrebar er din miskunnhet, Gud! Menneskenes barn søker ly i dine vingers skygge. De blir rikelig mett av det gode i ditt hus, og av dine gleders strøm gir du dem å drikke. For hos deg er livets kilde. I ditt lys ser vi lys.

Sal 36:8-10

www.nll.no

